

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1312

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.159. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor privind aprobarea derogării de la Normele pentru efectuarea reviziilor și reparațiilor planificate la vehiculele feroviare motoare, lit. b) „Reviziile ramelor electrice de metrou tip BM efectuate la norma de kilometri parcurși” prevăzute în tabelul 3.1 din anexa la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 315/2011 privind aprobarea Normativului feroviar „Vehicule de cale ferată. Tipuri de revizii și reparații planificate. Normele de timp sau normele de kilometri parcurși pentru efectuarea reviziilor și reparațiilor planificate”	2
2.221. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor pentru punerea în aplicare în România a ultimelor amendamente cuprinse în anexa A la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.) la care România a aderat prin Legea nr. 31/1994 pentru aderarea României la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.), adoptat și semnat la Geneva la 30 septembrie 1957.....	3–5
3.216. — Ordin al ministrului finanțelor privind instituirea unor măsuri referitoare la transmiterea de documente în format electronic către Ministerul Finanțelor și unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului.....	6
4.660.524. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind ridicarea carantinei zonale instituite pentru comuna Grădina, județul Constanța.....	6–7
4.660.525. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind ridicarea carantinei zonale instituite pentru localitatea Ovidiu, județul Constanța	7
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 26 mai 2020 în Cauza Aftanache împotriva României	8–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

privind aprobarea derogării de la Normele pentru efectuarea reviziilor și reparațiilor planificate la vehiculele feroviare motoare, lit. b) „Reviziile ramei electrice de metrou tip BM efectuate la norma de kilometri parcurși” prevăzute în tabelul 3.1 din anexa la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 315/2011 privind aprobarea Normativului feroviar „Vehicule de cale ferată. Tipuri de revizii și reparații planificate. Normele de timp sau normele de kilometri parcurși pentru efectuarea reviziilor și reparațiilor planificate”

Având în vedere Referatul Direcției transport feroviar nr. 48.327 din 16.11.2020 și în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (2) pct. 3 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 482/1999 privind înființarea Societății Comerciale de Transport cu Metroul București „Metrorex” — S.A, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 alin. (1) lit. i) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, cu modificările și completările ulterioare, precum și în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. A pct. 1 și 12 și art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se admite prelungirea termenului de revizie planificată la ramele electrice de metrou tip BM înscrisă în tabelul 3.1 poziția D lit. b) pct. 21 din anexa la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 315/2011 privind aprobarea Normativului feroviar „Vehicule de cale ferată. Tipuri de revizii și reparații planificate. Normele de timp sau normele de kilometri parcurși pentru efectuarea reviziilor și reparațiilor planificate”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare, prin majorarea normei de kilometri parcurși la valoarea de 1.000.000 km +15%, numai pentru a doua revizie la 1.000.000 km.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică ramei electrice de metrou tip BM scadente la acest tip de revizie până la data de 30 iunie 2021.

Art. 2. — Prolungirea termenului de revizie planificată la ramele electrice de metrou tip BM conform art. 1 se va face după efectuarea unei revizii tehnice intermediare la 1.000.000 km. Efectuarea reviziei tehnice intermediare la 1.000.000 km se va realiza în baza unei specificații tehnice avizate de Autoritatea Feroviară Română — AFER.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

București, 17 decembrie 2020.

Nr. 2.159.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII
ȘI COMUNICAȚIILOR

O R D I N

pentru punerea în aplicare în România a ultimelor amendamente cuprinse în anexa A la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.) la care România a aderat prin Legea nr. 31/1994 pentru aderarea României la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.), adoptat și semnat la Geneva la 30 septembrie 1957

În temeiul prevederilor art. 12 lit. k) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 6 alin. (3) lit. d) și ale art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prevederile privind desemnarea consilierilor de siguranță pentru transportul rutier al mărfurilor periculoase din secțiunea 1.8.3 a anexei A la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.) se aplică și întreprinderilor care expediază mărfuri periculoase.

Art. 2. — Prevederile privind desemnarea consilierului de siguranță pentru transportul mărfurilor periculoase din secțiunea 1.8.3 a anexei A la A.D.R. nu se aplică întreprinderilor prevăzute la literele (a) și (b) ale paragrafului 1.8.3.2 din anexa A la A.D.R.

Art. 3. — Modelul certificatului de pregătire profesională a consilierilor de siguranță pentru transportul rutier al mărfurilor periculoase se actualizează și este prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Art. 4. — În cazul întreprinderilor prevăzute la art. 1, consilierul de siguranță pentru transportul mărfurilor periculoase are și îndatorirea de a verifica faptul că personalul alocat efectuării expedierilor de mărfuri periculoase dispune de proceduri de execuție și de instrucțiuni detaliate.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2021.

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,
Lucian Nicolae Bode

- Față -

<p>Matcă CERTIFICAT DE PREGĂTIRE PROFESIONALĂ A CONSILIERILOR DE SIGURANȚĂ PENTRU TRANSPORTUL RUTIER AL MĂRFURILOR PERICULOASE pentru întreprinderile care transportă rutier mărfuri periculoase și/sau efectuează operațiuni de expediere, ambalare, de umplere, de încărcare sau descărcare legate de acest transport</p> <p>Numele:</p> <p>Prenumele:</p> <p>CNP:</p> <p>Data și locul nașterii:</p> <p>Naționalitatea:</p> <p>Data eliberării:</p> <p>Valabil de la: până la</p> <p>Sunt de acord ca datele cu caracter personal să fie prelucrate și să intre în baza de date a Autorității Rutiere Române –ARR care prelucrează date și informații în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 679/2016.</p> <p>Semnătura titularului:</p> <p>Seria CCS nr.</p>	<p>Autoritatea Rutieră Română – A.R.R. prelucrează datele cu caracter personal în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 679/2016, prin mijloace automatizate în scopul eliberării certificatului de pregătire profesională. Informațiile înregistrate sunt destinate utilizării de către operator și sunt comunicate numai destinatarilor abilitați de lege, cum sunt organele de poliție, parchet, instanțe.</p> <p>Seria CCS nr.</p>	 <p>ROMÂNIA</p> <p>MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR AUTORITATEA RUTIERĂ ROMÂNĂ – A.R.R.</p> <p>C E R T I F I C A T</p> <p>DE PREGĂTIRE PROFESIONALĂ A CONSILIERILOR DE SIGURANȚĂ PENTRU TRANSPORTUL RUTIER AL MĂRFURILOR PERICULOASE</p> <p>Seria CCS nr.</p>
---	--	---

- Verso -

<p>CERTIFICAT DE PREGĂTIRE PROFESIONALĂ A CONSILIERILOR DE SIGURANȚĂ PENTRU TRANSPORTUL RUTIER AL MĂRFURILOR PERICULOASE</p> <p>pentru întreprinderile care transportă rutier mărfuri periculoase și/sau efectuează operațiuni de expediere, ambalare, de umplere, de încărcare sau descărcare legate de acest transport</p> <p>Numele:</p> <p>Prenumele:</p> <p>CNP:</p> <p>Data și locul nașterii:</p> <p>Naționalitatea:</p> <p>Semnătura titularului:</p> <p>Valabil de la: până la</p> <p>Eliberat de AUTORITATEA RUTIERĂ ROMÂNĂ – A.R.R. DIRECTOR GENERAL,</p> <p>Data: Semnătura Seria CCS nr.</p>	<p>Conform secțiunii 1.8.3 din anexa A la A.D.R., prezentul certificat este valabil pentru transport de:</p> <table border="1"> <tr> <td>mărfuri din clasa 1 - explozivi</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasa 2 - gaze</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive</td> </tr> <tr> <td>mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475 și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863</td> </tr> </table> <p>Notă: Grupele de mărfuri pentru care certificatul nu este valabil sunt anulate.</p> <p>Seria CCS nr.</p>	mărfuri din clasa 1 - explozivi	mărfuri din clasa 2 - gaze	mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide	mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive	mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475 și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863	<p>Conform secțiunii 1.8.3 din anexa A la A.D.R., prezentul certificat este valabil pentru transport de:</p> <table border="1"> <tr> <td>mărfuri din clasa 1 - explozivi</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasa 2 - gaze</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide</td> </tr> <tr> <td>mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive</td> </tr> <tr> <td>mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475, și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863</td> </tr> </table> <p>Notă: Grupele de mărfuri pentru care certificatul nu este valabil sunt anulate.</p> <p>Seria CCS nr.</p>	mărfuri din clasa 1 - explozivi	mărfuri din clasa 2 - gaze	mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide	mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive	mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475, și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863
mărfuri din clasa 1 - explozivi												
mărfuri din clasa 2 - gaze												
mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide												
mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive												
mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475 și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863												
mărfuri din clasa 1 - explozivi												
mărfuri din clasa 2 - gaze												
mărfuri din clasele 3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 6.1, 6.2, 8 și 9 - solide și lichide												
mărfuri din clasa 7 - materiale radioactive												
mărfurile cu numerele Nr. ONU 1202, 1203, 1223, 3475, și carburantul de aviație clasificat cu Nr. ONU 1268 sau 1863												

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN**privind instituirea unor măsuri referitoare la transmiterea de documente în format electronic către Ministerul Finanțelor și unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 2.201/2020 privind instituirea unor măsuri referitoare la deschiderea și repartizarea/retragerea creditelor bugetare din bugetele componente ale bugetului general consolidat, până la data de 31 decembrie 2020, se aplică până la data de 30 iunie 2021, inclusiv.

Art. 2. — (1) Ordonatorii principali de credite ai instituțiilor publice finanțate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz, ai instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și administrațiile județene ale finanțelor publice pot transmite, la Ministerul Finanțelor — Direcția generală de programare bugetară, raportările prevăzute de Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 166/2006 privind stabilirea structurii raportărilor referitoare la cheltuielile de personal prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/2005 pentru reglementarea unor măsuri

privind numărul de posturi și cheltuielile de personal în sectorul bugetar, aprobată prin Legea nr. 367/2005, cu modificările ulterioare, în format electronic, scanate după documentele originale sau semnate cu semnătură electronică.

(2) Raportările în format electronic se transmit pe adresa de e-mail comunicată de Direcția generală de programare bugetară, în fișiere format pdf.

(3) Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și administrațiile județene ale finanțelor publice transmit la Ministerul Finanțelor — Direcția generală de programare bugetară documentele prevăzute la alin. (1), precum și fișierele aferente centralizării datelor la nivel de județ.

(4) Raportările transmise pe e-mail potrivit alin. (1) se prindează de către Direcția generală de programare bugetară și se înregistrează în registrul direcției generale.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 29 decembrie 2020.
Nr. 3.216.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN**privind ridicarea carantinei zonale instituite pentru comuna Grădina, județul Constanța**

Luând în considerare situația epidemiologică din comuna Grădina, din județul Constanța, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, având ca rezultat o incidență a cazurilor de îmbolnăvire cu SARS-CoV-2 de 0,93 la 1.000 de locuitori,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Constanța nr. 118 din 29.12.2020 emisă pe baza Analizei de risc a Direcției de Sănătate Publică a Județului Constanța nr. 25.265 SBT din 28.12.2020 și a Avizului Institutului Național de Sănătate Publică nr. INSP/CNSCBT — 385 din 28.12.2020,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (3) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 3 alin. (6) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — Carantina zonală instituită prin Ordinul șefului Departamentului pentru Situații de Urgență nr. 4.660.409 din 16.12.2020 privind instituirea carantinei zonale pentru comuna Grădina, județul Constanța, se ridică în data de 30.12.2020, ora 12,00.

Art. 2. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Constanța, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Constanța și a Direcției de Sănătate Publică Constanța,

și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Jandarmeriei Române.

Art. 3. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,
secretar de stat

București, 29 decembrie 2020.
Nr. 4.660.524.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind ridicarea carantinei zonale instituite pentru localitatea Ovidiu, județul Constanța

Luând în considerare situația epidemiologică din localitatea Ovidiu, din județul Constanța, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, având ca rezultat o incidență a cazurilor de îmbolnăvire cu SARS-CoV-2 de 2,58 la 1.000 de locuitori, ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Constanța nr. 119 din 29.12.2020, emisă pe baza Analizei de risc a Direcției de Sănătate Publică a județului Constanța nr. 25.264 SBT din 28.12.2020 și a Avizului Institutului Național de Sănătate Publică nr. INSP/CNSCBT — 386 din 28.12.2020,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (3) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și ale art. 3 alin. (6) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — Carantina zonală instituită prin Ordinul șefului Departamentului pentru Situații de Urgență nr. 4.659.859 din 7.11.2020 privind instituirea carantinei zonale pentru localitatea Ovidiu, județul Constanța, se ridică în data de 1.01.2021, ora 00,00.

Art. 2. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Constanța, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Constanța și a Direcției de Sănătate Publică Constanța și spre informare la Institutul

Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Jandarmeriei Române.

Art. 3. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,
secretar de stat

București, 29 decembrie 2020.
Nr. 4.660.525.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA
din 26 mai 2020

în Cauza Aftanache împotriva României

(Cererea nr. 999/19)

Strasbourg
Definitivă
26 august 2020

Art. 2. — Anchetă eficientă • Lipsa unei anchete adecvate asupra refuzului personalului medical de a administra tratamentul cu insulină curent unui diabetic aflat în stare de sănătate precară • Art. 2 aplicabil, având în vedere natura bolii reclamantului și lipsa oricărei probe concludente a lipsei pericolului pentru viața acestuia

Art. 5 § 1 • Internare arbitrară, ilegală și nevoluntară pentru o perioadă de șase ore în spital • Lipsire de libertate care nu se încadrează în niciuna dintre excepțiile autorizate și care nu este necesară • Neexaminarea în mod corespunzător de către cadrele medicale a circumstanțelor personale ale reclamantului

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Aftanache împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din: Jon Fridrik Kjølbro, președinte, Faris Vehabović, Iulia Antoanella Motoc, Branko Lubarda, Carlo Ranzoni, Stéphanie Mourou-Vikström, Georges Ravarani, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,

având în vedere:

— cererea împotriva României, prin care un resortisant român, domnul Mihai Aftanache („reclamantul”), a sesizat Curtea la 12 decembrie 2018 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”);
— decizia de a comunica cererea Guvernului României („guvernul”);
— decizia de a acorda prioritate cererii (art. 41 din Regulamentul Curții);
— decizia de a nu-i fi dezvăluită identitatea reclamantului și decizia ulterioară de a-i fi dezvăluită identitatea (art. 47 § 4 din regulament);

— observațiile părților,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 mai 2020, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

Cauza privește acuzațiile potrivit cărora viața reclamantului a fost pusă în pericol de personalul medical al serviciului de ambulanță și al spitalelor, prin refuzul de a-i administra tratamentul cu insulină, în ciuda stării sale precare de sănătate. De asemenea, privește acuzațiile potrivit cărora reclamantul a fost lipsit în mod ilegal de libertate atunci când a fost dus împotriva voinței sale la spital pentru a fi testat, fără a se ține seama de afecțiunea sa medicală.

ÎN FAPT

1. Reclamantul s-a născut în 1982 și locuiește în Timișoara. A fost reprezentat de doamna R. Bercea, avocat în Timișoara.

2. Guvernul a fost reprezentat de agentul său guvernamental, în prezent doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

4. Reclamantul este dependent de insulină din 1996, când a fost diagnosticat pentru prima dată cu diabet zaharat de tip 1 și,

din acest motiv, beneficiază de indemnizație pentru persoanele cu handicap.

1. Incidentul din data de 30 martie 2017 — versiunea reclamantului

5. În timp ce se afla acasă, la data de 30 martie 2017, reclamantul s-a simțit rău — luase deja medicamente pentru răceală timp de zece zile, dar starea sa nu se îmbunătățea. I-a telefonat medicului său diabetolog, C.H., care l-a sfătuit să meargă la farmacie și i-a spus ce să cumpere. În jurul orei 11 a.m., reclamantul s-a deplasat la cea mai apropiată farmacie, aflată la aproximativ 200 de metri de casa sa. Când a ajuns acolo, a trebuit să se așeze pentru că se simțea slăbit. I-a explicat farmacistei starea în care se afla și aceasta a chemat o ambulanță pentru a-i acorda ajutor.

6. Ambulanța a sosit în jurul prânzului. Echipa de paramedici era formată din două asistente, M.G. și M.E., un student la medicină care lucra ca voluntar, A., și șoferul acestora, B. M.G. l-a suspectat pe reclamant de consum de droguri și a avut o confruntare cu acesta. Reclamantul a negat că ar fi consumat droguri și i-a informat pe paramedici despre problemele sale medicale. Un test de sânge efectuat în ambulanță a confirmat un

dezechilibru al nivelului de glucoză al reclamantului. Întrucât nu exista insulină disponibilă în ambulanță, reclamantul le-a cerut paramedicilor să-l ajute să ajungă acasă pentru a-și lua tratamentul. Aceștia au refuzat și i-ar fi spus că îl vor duce întâi la spital, pentru a depista substanțele interzise pe care le-a luat, și că doar după aceea va primi insulină.

7. Reclamantul a apelat din nou numărul de urgență, dar i s-a refuzat asistența atunci când a comunicat centrului de apel că o ambulanță era deja prezentă la fața locului.

8. Reclamantul a refuzat să fie transportat la spital. Potrivit acestuia, paramedicii au închis apoi ușa ambulanței și l-au imobilizat pe o targă. M.E., care se afla în afara ambulanței, a cerut ajutorul poliției. Aflat în stare de agitație, reclamantul a reușit să își alerteze soția.

9. La sosirea a doi agenți de poliție, reclamantul le-a spus acestora că trebuie să își ia insulina de la domiciliu și a repetat faptul că nu se află sub influența drogurilor. Le-a cerut agenților de poliție să îl însoțească acasă. Aceștia au refuzat, dar l-au asigurat că va primi insulină la spital. Aceștia au însoțit ambulanța la Spitalul Municipal Timișoara (denumit în continuare „SMT”).

10. Când a ajuns la SMT, reclamantul i-a spus lui O.T., medicul de gardă, că are diabet și că trebuie să-și ia insulina. Paramedicii ambulanței i-au spus doctorului că reclamantul se află sub influența drogurilor. O.T. a refuzat să-i administreze insulina, cerându-i reclamantului să facă mai întâi un test de sânge pentru depistarea substanțelor interzise. Reclamantul a refuzat să facă testul.

11. O.T. a decis că starea reclamantului nu se califica pentru tratament de urgență și l-a trimis la spitalul psihiatric din Timișoara (denumit în continuare „SPT”). A fost transportat acolo de aceeași ambulanță, sub aceeași escortă a poliției.

12. La SPT, reclamantul a fost din nou imobilizat pe o targă și personalul medical a încercat să îi injecteze medicamente pentru a-l calma. Reclamantul a refuzat medicația și a reușit în cele din urmă să se dezlege de unul singur.

13. Reclamantul a apelat-o pe C.H., diabetologul său (a se vedea supra, pct. 5). După ce reclamantul i-a relatat situația, diabetologul a încercat să discute cu personalul medical de la SPT, dar aceștia au refuzat să preia apelul. C.H. i-a telefonat unei asistente medicale despre care știa că lucrează în aceeași unitate medicală și a rugat-o să explice situația reclamantului echipei medicale care îl îngrijea.

14. Între timp, a sosit la spital soția reclamantului. Aceasta a fost informată că reclamantul va fi transferat într-un alt spital psihiatric, SJ, în afara orașului, unde urma să primească tratament adecvat pentru dependența sa de droguri. Împreună cu asistenta medicală trimisă de diabetologul reclamantului, aceasta a insistat că starea reclamantului era cauzată de afecțiunea sa cronică și că acesta nu este dependent de droguri.

15. În cele din urmă, reclamantul a cedat și a acceptat să fie testat pentru consum de droguri. În acest scop, el a fost dus înapoi la SMT cu aceeași ambulanță și sub aceeași escortă a poliției.

16. Înapoi la SMT, O.T. i-a făcut reclamantului un test de sânge și a confirmat că nu consumase substanțe interzise. Apoi, reclamantul i s-a administrat insulină, dar într-o doză diferită de tratamentul prescris. Testul de sânge a arătat, de asemenea, că reclamantul suferea de anemie severă. Din această cauză, întrucât reclamantul încă avea febră, a fost sfătuit să meargă la spitalul de boli infecțioase „VBT”. Reclamantul a refuzat să fie transportat cu ambulanța și a plecat cu soția sa, oprindu-se acasă pentru a-și lua insulina, după care a mers la VBT, unde a primit tratament adecvat.

17. Fișele medicale de la SMT menționau că reclamantul suferea de hipotermie, cefalee, astm bronșic și anemie și că este insulinodependent.

18. Fișele medicale de la SMT indicau, de asemenea, că reclamantul manifestase „agitație psihomotorie cu stare de conștiență clară, comportament verbal și fizic hetero-agresiv,

vindicativ și refractar”. Se menționa că „pacientul a fost trimis înapoi (la SMT) pentru teste medicale și pentru reechilibrarea glicemiei”.

19. Potrivit reclamantului, acesta a rămas în custodia poliției pentru aproximativ șase ore.

II. Ancheta desfășurată de parchet

20. La data de 4 aprilie 2017, reclamantul a depus o plângere penală împotriva celor patru membri ai echipajului de ambulanță (a se vedea supra, pct. 6) care, în opinia sa, la data de 30 martie 2017, i-au refuzat tratamentul medical, punându-i astfel viața în pericol. Acesta a descris foarte detaliat succesiunea evenimentelor din 30 martie 2017 (a se vedea supra, pct. 5—16) și a explicat modul în care i-a fost pusă în pericol viața.

21. La data de 18 aprilie 2017, agentul de poliție E.P. l-a sunat pe reclamant pentru a da o declarație. Potrivit reclamantului, E.P. l-a sfătuit să își retragă plângerea, pe motiv că faptele presupus comise de către paramedici nu constituiau infracțiuni. Se pare că aceasta ar fi subliniat, de asemenea, că reclamantul nu ar putea să prezinte probe care să îi susțină afirmațiile. Reclamantul a refuzat să își retragă plângerea și a insistat ca poliția să îi preia declarația.

22. La data de 16 mai 2017, reclamantul a fost amendat de poliție pentru abuz verbal împotriva echipei serviciului de ambulanță din data de 30 martie 2017. La 13 octombrie 2017, în urma unei contestații formulate de reclamant, Judecătoria Timișoara a anulat procesul-verbal al poliției, pe motiv că faptele pretins săvârșite de reclamant nu fuseseră probate (*netemeinicia faptei*). În consecință, amenda a fost anulată.

23. Reclamantul a depus plângere cu privire la comportamentul pe care l-a avut E.P. în cursul anchetei. Plângerea sa a fost examinată împreună cu plângerea inițială împotriva echipajului de ambulanță (a se vedea supra, pct. 20).

24. La 19 iunie 2017, C.H. a dat o declarație extrajudiciară în care descria istoricul medical al reclamantului și evenimentele din data de 30 martie 2017. Potrivit reclamantului, declarația acesteia nu a fost luată în considerare în cursul anchetei. C.H. a explicat că reclamantul s-a prezentat în mod regulat la controalele medicale pentru boala sa, era conștient de starea sa și era capabil să detecteze și să corecteze semnele unui dezechilibru glicemic. Acesta urma o schemă intensivă de tratament, cu trei doze de insulină în timpul zilei și o altă seară. A avut un episod de comă diabetică hipoglicemică, în 1996, la două luni după diagnosticul inițial.

25. C.H. a descris după cum urmează evenimentele din 30 martie 2017:

„În data de 30 martie 2017, în jurul orei 12, în timp ce mă aflam la consultații la cabinet..., am fost contactată telefonic de pacientul Mihai Aftanache. Precizez că toți pacienții mei au numărul meu de telefon și că răspund prompt, mai ales la numerele pacienților cu diabet zaharat de tip 1, cum e și cazul [reclamantului]. Acesta plângea și era extrem de panicat... îmi spunea că a fost dus cu forța la spital și că nu este lăsat să își facă insulina. L-am întrebat unde este. L-am auzit la telefon cum solicita răspuns la întrebarea unde se află: «domnule polițist, domnule polițist, unde sunt?». Întrebarea a fost repetată de mai multe ori până când cineva a binevoit să îi răspundă. În cele din urmă, i s-a spus că este la spitalul de psihiatrie. Am aflat de el că are febră și glicemia peste 300 mg/dl și că nu este lăsat să își facă insulina. Am solicitat să vorbesc cu cineva din cadrul personalului medical la telefon, chiar am strigat la telefon, ca să fiu auzită, dar nu au avut bunăvoința să îmi răspundă... În disperare de cauză, fiind prea departe ca să mă pot deplasa (...), am contactat telefonic o asistentă care lucrează [în același centru medical], ea personal fiind pacienta mea... și am rugat-o să se deplaseze la psihiatrie și să explice că [reclamantul] este pacient cu diabet, că sigur este dezechilibrat metabolic și că are nevoie de tratament urgent pentru echilibrarea diabetului. Din păcate [asistenta]... a ajuns cam într-o oră...”

26. La 26 octombrie 2017, reclamantul a fost audiat la parchet. A doua zi a revenit la parchet cu un CD care conținea

înregistrarea unei conversații telefonice pe care o avusese cu privire la evenimentele din 30 martie 2017 cu unul dintre paramedicii prezenți în timpul evenimentelor respective.

27. Procurorul l-a audiat, de asemenea, pe E.P. (a se vedea supra, pct. 21 și 23) și pe colegul acesteia de birou. Amândoi au negat faptul că au făcut vreo presiune asupra reclamantului în cursul audierii din 18 aprilie 2017.

28. M.E., una dintre asistentele echipajului de ambulanță, a declarat că reclamantul nu a fost abuzat de nimeni. Acesta a fost agresiv verbal și agitat și a refuzat tratamentul. Din cauza comportamentului său, agenții de poliție au fost nevoiți să îi pună cătușe. A afirmat că, din cauza comportamentului agresiv și a lipsei de cooperare a acestuia, medicul de gardă de la SMT a decis să-l trimită spre internare la SJ, dar că soția reclamantului, care sosise între timp la spital, s-a opus transferului. M.E. a afirmat, de asemenea, că, pe tot parcursul incidentului, reclamantul a refuzat să își decline identitatea.

29. M.G., celălalt asistent al echipajului de ambulanță, a declarat că, atunci când ambulanța a sosit la farmacie, l-au găsit pe reclamant, care le-a spus că este diabetic și că nu se simte bine. Echipajul i-a acordat asistență medicală și a luat decizia de a-l duce pe reclamant la SMT. În acel moment, el a devenit necooperant și a încercat să se ridice de pe targă cu intenția de a-l lovi pe M.G. în cap. M.E. a solicitat atunci ajutorul poliției. Acesta a susținut că și în spitale reclamantul a fost agresiv.

30. A. și B., ceilalți doi membri ai echipajului de ambulanță (a se vedea supra, pct. 6), au fost, de asemenea, audiați de procuror. Declarațiile lor au fost similare cu cele date de M.E. și M.G.

31. Parchetul a primit, de asemenea, fișele medicale de la SPT (a se vedea supra, pct. 18) și raportul poliției privind evenimentele din 30 martie 2017, unde era consemnat că reclamantul „[a fost] agresiv și a refuzat examinarea medicală”.

32. La data de 22 mai 2018, parchetul a decis să pună capăt anchetei (*clasarea sesizării*). Referitor la E.P., procurorul a considerat că probele nu susțin afirmațiile reclamantului. Parchetul a ajuns la aceeași concluzie cu privire la acuzațiile aduse paramedicilor. Motivarea cu privire la acest aspect este următoarea:

„Având în vedere cele expuse [referire la descrierea declarațiilor martorilor și a probelor medicale], în sarcina echipajului de pe ambulanță nu pot fi reținute aspectele sesizate, neexistând nicio probă care să susțină afirmațiile petentului.”

33. La 9 iulie 2018, în urma unei contestații formulate de reclamant, această decizie a fost confirmată de procurorul-șef din cadrul aceluiași parchet. Reclamantul a fost, de asemenea, obligat la plata a 50 de lei românești [RON, aproximativ 10 euro (EUR), la acea dată], reprezentând cheltuieli judiciare.

III. Plângerea depusă la instanțele naționale

34. Reclamantul a formulat o plângere în fața Judecătoria Timișoara împotriva deciziei parchetului din 9 iulie 2018 (a se vedea supra, pct. 33), susținând că procurorul nu a anchetat cazul în mod corespunzător. În special, nu au fost colectate probe relevante, iar decizia s-a bazat exclusiv pe declarațiile date de persoanele anchetate. S-a plâns, de asemenea, că probele medicale nu au fost luate în considerare, deși acestea dovedeau fără dubiu că, din cauza stării sale de sănătate de la acea dată, nu ar fi putut fi violent cu paramedicii sau cu poliția. Reclamantul a anexat la cerere declarația dată de diabetologul său (a se vedea supra, pct. 25). Reclamantul a reiterat faptul că, în opinia sa, a fost victima unei lipsiri de libertate în formă agravată și a unei tentative de omor, aceasta din urmă în măsura în care viața sa fusese pusă în pericol prin refuzul de a i se administra tratament medical de urgență.

35. La 23 august 2018, judecătorul de cameră preliminară de la Judecătoria Timișoara a menținut decizia procurorului, considerând că probele prezentate de procuror nu susțineau afirmațiile reclamantului. Reclamantul a fost, de asemenea, obligat să plătească statului 50 RON (aproximativ 10 EUR la

acea dată), reprezentând cheltuielile judiciare, și 500 RON (aproximativ 100 EUR la acea dată) fiecărei persoane dintre cele cinci pe care le numise în plângerea sa: cei patru membri ai echipajului de ambulanță și agentul de poliție pe care îl acuzase, reprezentând onorariile avocaților acestora.

36. La 29 noiembrie 2018, Curtea de Apel Timișoara a declarat inadmisibil apelul formulat de reclamant, întrucât decizia în cauză era definitivă și nu putea fi supusă apelului. Reclamantul a fost obligat să plătească statului 100 RON (aproximativ 20 EUR la acea dată), reprezentând cheltuielile de judecată, și 500 RON (aproximativ 100 de EUR) pentru fiecare dintre cele cinci persoane acuzate, reprezentând onorariile avocaților.

IV. Plângerea depusă la direcția de sănătate publică

37. La 22 mai 2017, reclamantul a formulat o plângere în fața Direcției de Sănătate Publică a Județului Timiș. A reiterat acuzațiile sale de abateri profesionale și acte de violență săvârșite de cadrele medicale care l-au preluat la data de 30 martie 2017.

38. La 20 iunie 2017, direcția de sănătate publică l-a informat pe reclamant că fișele medicale emise de spitale nu i-au confirmat acuzațiile. De asemenea, l-a informat că acuzațiile sale privind neglijența medicală au fost înaintate Comisiei de monitorizare și competență profesională.

39. La 3 iulie 2017, comisia l-a informat pe reclamant că i se cere să plătească 9.000 RON (aproximativ 1.900 EUR, la acea dată) pentru onorariile experților. Taxa trebuia să fie plătită în cinci zile lucrătoare.

40. Reclamantul nu și-a putut permite să plătească taxa, care depășea veniturile sale lunare la acea dată (375 RON, aproximativ 80 EUR, din indemnizația pentru persoanele cu handicap).

CADRUL JURIDIC RELEVANT

41. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală privind exercitarea acțiunii civile în procesul penal sunt următoarele:

Articolul 20

„(1) Constituirea ca parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecătorești. Organele judiciare au obligația de a aduce la cunoștința persoanei vătămate acest drept”.

Articolul 376

„(1) Instanța începe efectuarea cercetării judecătorești când cauza se află în stare de judecată.”

42. Art. 31 din Legea privind Poliția Română (Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române) prevede că agenții de poliție au, *inter alia*, obligația:

„(b) să conducă la sediul poliției pe cei care, prin acțiunile lor, periclitează viața persoanelor, ordinea publică sau alte valori sociale, precum și persoanele suspecte de săvârșirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condițiile legii; [...] verificarea situației acestor categorii de persoane și luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 24 de ore, ca măsură administrativă;” [...].

43. Internarea nevoluntară este prevăzută de Legea sănătății mintale (Legea nr. 487 din 11 iulie 2002 a sănătății mintale și protecției persoanelor cu tulburări psihice), publicată în Monitorul Oficial nr. 589 din 8 august 2002. Legea respectivă a fost modificată prin Legea nr. 600/2004 și ulterior prin Legea nr. 129/2012. Dispozițiile relevante sunt redactate după cum urmează:

Articolul 12

„Evaluarea stării de sănătate mintală se efectuează la cererea persoanei, la internarea voluntară a acesteia într-o unitate psihiatrică sau în condițiile unei internări nevoluntare prin solicitarea expresă a persoanelor menționate la art. 56.”

Articolul 49

„(1) Internarea într-o unitate de psihiatrie se face numai din considerente medicale, înțelegându-se prin acestea proceduri de diagnostic și de tratament.”

Articolul 56

„(1) Solicitarea internării nevoluntare a unei persoane se realizează de către:

- (a) medicul de familie sau medicul specialist psihiatru care are în îngrijire această persoană;
- (b) familia persoanei;
- (c) reprezentanții administrației publice locale cu atribuții în domeniul social-medical și de ordine publică;
- (d) reprezentanții poliției, jandarmeriei sau ai pompierilor, precum și de către procuror;
- (e) instanța de judecată civilă, ori de câte ori apreciază că starea sănătății mintale a unei persoane aflate în cursul judecății ar putea necesita internare nevoluntară.

(2) Motivele solicitării internării nevoluntare se certifică sub semnătură de către persoanele menționate la alin. (1), cu specificarea propriilor date de identitate, descrierea circumstanțelor care au condus la solicitarea de internare nevoluntară, a datelor de identitate ale persoanei în cauză și a antecedentelor medicale cunoscute.”

Articolul 57

„(1) Transportul persoanei în cauză la spitalul de psihiatrie se realizează, de regulă, prin intermediul serviciului de ambulanță. În cazul în care comportamentul persoanei în cauză este vădit periculos pentru sine sau pentru alte persoane, transportul acesteia la spitalul de psihiatrie se realizează cu ajutorul poliției, jandarmeriei, pompierilor [...]”.

ÎN DREPT**I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 2 din Convenție**

44. Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 2 și art. 6 § 1 din Convenție, că acțiunile echipei de ambulanță și ale personalului spitalului de neacordare a tratamentului, în data de 30 martie 2017, i-au pus viața în pericol. S-a plâns de asemenea că ancheta și procedurile penale cu privire la aceste evenimente nu au fost echitabile.

45. Curtea, având competența de a realiza o încadrare în drept a faptelor cauzei [a se vedea *Radomilja și alții împotriva Croației* (MC), nr. 37.685/10 și 22.768/12, pct. 114 și 126, CEDO 2018], consideră că acest capăt de cerere trebuie să fie examinat numai din perspectiva art. 2 din Convenție, care, în măsura relevantă, prevede următoarele:

„1. Dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege. [...]”

46. Curtea va examina în primul rând modul în care autoritățile au anchetat acuzațiile reclamantului referitoare la incidentele din data de 30 martie 2017.

A. Obligația procedurală de a efectua o anchetă**1. Cu privire la admisibilitate****(a) Competența *ratione materiae* a Curții**

47. Cu titlu introductiv, Curtea reamintește că, întrucât problema aplicabilității este o chestiune ce ține de competența sa *ratione materiae*, trebuie respectată regula generală privind examinarea cererilor și efectuată analiza relevantă în etapa de admisibilitate, cu excepția cazului în care există un motiv special pentru a conexe acest aspect cu fondul [a se vedea *Denisov împotriva Ucrainei* (MC), nr. 76.639/11, pct. 93, 25 septembrie 2018]. În speță nu există un astfel de motiv special, iar problema aplicabilității art. 2 din Convenție trebuie examinată în etapa de admisibilitate.

(i) Principii generale

48. Curtea constată că art. 2 din Convenție poate fi adus în discuție, chiar dacă persoana căreia i s-ar fi încălcat dreptul la viață nu a murit. Pentru un rezumat detaliat al principiilor relevante, Curtea face trimitere la cea mai recentă jurisprudență

a sa în materie, în special *Nicolae Virgiliu Tănase împotriva României* [(MC), nr. 41.720/13 pct. 134—45, 25 iunie 2019].

49. Curtea reamintește că acuzațiile din partea persoanelor care suferă de boli grave intră sub incidența art. 2 din Convenție atunci când circumstanțele ar putea angaja responsabilitatea statului [a se vedea, de exemplu, *L.C.B. împotriva Regatului Unit*, 9 iunie 1998, pct. 36—41, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998—III, referitoare la un reclamant care suferea de leucemie, *G.N. și alții împotriva Italiei*, nr. 43.134/05, pct. 69—70, 1 decembrie 2009, referitoare la reclamanți care sufereau de o boală posibil letală, hepatită; și *Hristozov și alții împotriva Bulgariei*, nr. 47.039/11 și 358/12, pct. 8 și 106—108, CEDO 2012 (extrase), care privea reclamanți care sufereau de diferite forme de cancer în stadiu terminal]. În această privință, în cazul în care victima nu a fost ucisă, ci a supraviețuit și în cazul în care nu susține că a existat o intenție de omor, criteriile pe baza cărora o plângere este examinată în temeiul acestui aspect al art. 2 sunt, în primul rând, dacă persoana a fost victima unei activități, fie ea publică sau privată, care prin însăși natura sa i-a pus viața într-un pericol real și iminent și, în al doilea rând, dacă a suferit vătămări ce prezintă potențialul de a pune în pericol viața atunci când apar. Alți factori, cum ar fi acela dacă supraviețuirea a fost pur întâmplătoare sau nu, ar putea fi, de asemenea, aduși în discuție. Aprecierea Curții depinde de circumstanțe. Deși nu există o regulă generală, se pare că, dacă activitatea respectivă este periculoasă prin însăși natura sa și pune viața unei persoane într-un pericol real și iminent, gravitatea vătămarilor suferite poate să nu fie decisivă și, în absența vătămarilor, în asemenea cauze, o plângere poate continua să fie examinată în temeiul art. 2 (a se vedea *Nicolae Virgiliu Tănase*, citată anterior, pct. 140, cu referințele suplimentare).

50. Curtea a mai reținut posibilitatea apariției unei probleme sub aspectul articolului 2, atunci când se demonstrează că autoritățile unui stat contractant au pus în pericol viața unei persoane refuzând acordarea asistenței medicale pe care s-au angajat să o pună la dispoziția populației în general [a se vedea *Lopes de Sousa Fernandes împotriva Portugaliei*, citată anterior, nr. 56.080/13, pct. 173, 19 decembrie 2017].

(ii) Aplicarea acestor principii la faptele prezentei cauze

51. În ceea ce privește faptele prezentei cauze, Curtea observă că reclamantul suferea de diabet zaharat de tip 1, că era insulino-dependent și că starea sa era suficient de gravă pentru a justifica acordarea indemnizației pentru persoanele cu handicap (a se vedea supra, pct. 4). Acesta urma un tratament intensiv cu insulină (a se vedea supra, pct. 25). În plus, din istoricul său medical reiese că reclamantul a prezentat anterior o comă, ca urmare a unui dezechilibru glicemic (a se vedea supra, pct. 24). Fișele medicale de la SPT din data de 30 martie 2017 indică faptul că acesta avea nevoie de o reechilibrare a glicemiei (a se vedea supra, pct. 18).

52. În plus, probele din dosar, astfel cum au fost prezentate de reclamant, indică faptul că acesta și soția sa i-au informat în mod corespunzător pe toți cei implicați — paramedici, agenți de poliție, personalul medical din SMT și SPT — despre starea sa de sănătate și despre nevoia urgentă a reclamantului de a i se administra medicația (a se vedea supra, pct. 6, 9, 10, respectiv 14). În plus, diabetologul său a încercat să vorbească cu doctorii spitalului, însă intervenția sa a fost ignorată (a se vedea supra, pct. 13 și 25). Guvernul nu a prezentat o versiune alternativă fondată a acestor fapte.

53. Având în vedere insuficiența probelor disponibile, Curtea nu poate specula cu privire la efectul exact asupra reclamantului al întârzierii administrării tratamentului cu insulină la data de 30 martie 2017 sau în ce măsură propriul său comportament — în special refuzul său de a se supune unui test de depistare a drogurilor — a contribuit în mod decisiv la aceasta. Cu toate acestea, nu poate decât să rețină faptul că nivelul foarte mare al glicemiei poate conduce la cetoacidoză diabetică, o afecțiune ce poate pune viața în pericol, pentru care este necesar

tratament spitalicesc. În plus, această afecțiune medicală, care este frecvent provocată de infecții, poate evolua rapid în câteva ore. Având în vedere natura bolii reclamantului și lipsa unor probe concludente prezentate de guvern cu privire la faptul că viața acestuia nu a fost pusă în pericol, Curtea consideră că refuzul administrării tratamentului, la data de 30 martie 2017, a cauzat o amenințare la adresa vieții sale, suficient de gravă pentru a angaja responsabilitatea statului în temeiul art. 2 (a se vedea, *mutatis mutandis* și sub incidența art. 3 din Convenție, *Iustin Robertino Micu împotriva României*, nr. 41.040/11, pct. 74, 13 ianuarie 2015).

(b) Cu privire la alte motive de inadmisibilitate

54. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este nici vădit nefondat, nici inadmisibil pentru alte motive enumerate la art. 35 din Convenție. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Cu privire la fond

(a) Argumentele părților

(i) Reclamantul

55. În ceea ce privește sistemul căilor de atac instituit de statul pârât, reclamantul a subliniat că ancheta penală a fost singurul mod adecvat de acțiune. În fapt, încercarea sa de a face ca personalul medical să fie tras la răspundere în fața organismului profesional al acestuia a eșuat din cauza taxelor excesive impuse de Comisia de monitorizare și competență profesională (a se vedea supra, pct. 39 și 40). În plus, reclamantul nu a putut introduce o acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva celor implicați în incidente, întrucât, într-un asemenea caz, i s-ar fi cerut să probeze culpa acestora. Pentru a obține asemenea elemente de probă ar fi fost nevoie să solicite opinia comisiei, dar nu își putea permite să suporte cheltuielile aferente acelor proceduri.

56. În consecință, singura sa opțiune realistă a fost alăturarea pretențiilor civile la plângerea penală. Prin depunerea plângerii penale, reclamantul se putea aștepta, în mod rezonabil, să poată anexa acesteia pretențiile sale civile și să obțină astfel despăgubiri. În practică însă, această cale de atac a eșuat. Ancheta nu a fost temeinică și plângerea a fost respinsă exclusiv pe baza declarațiilor date de cei care făceau obiectul anchetei și pe baza fișelor medicale furnizate de spitalele implicate.

57. În sfârșit, reclamantul a susținut că durată anchetei a fost excesivă, ținând seama de ceea ce era în joc pentru el și pentru toți utilizatorii sistemului de sănătate.

(ii) Guvernul

58. Guvernul a susținut că reclamantul nu a putut să își susțină acuzațiile cu suficiente probe în fața autorităților interne. De asemenea, a deplâns faptul că acesta nu a urmat procedura în fața Comisiei de monitorizare și competență profesională (a se vedea supra, pct. 38).

59. Guvernul a subliniat, de asemenea, că nicio probă din dosar nu indica faptul că personalul medical a verificat, la data de 30 martie 2017, diagnosticul și tratamentul reclamantului.

(b) Motivarea Curții

(i) Principii generale

60. Curtea face trimitere la principiile generale stabilite în jurisprudența sa referitoare la obligațiile pozitive care le revin statelor în domeniul asistenței medicale, în special în ceea ce privește obligația de a investiga situațiile în care sunt formulate acuzații de neglijență medicală. Acestea au fost reiterate recent în *Lopes de Sousa Fernandes* (citată anterior, pct. 214—221).

61. Curtea reamintește că a interpretat obligația procedurală prevăzută de art. 2, în contextul asistenței medicale, ca impunând statelor să instituie un sistem judiciar efectiv și independent, astfel încât cauza decesului sau a vătămării corporale grave a pacienților aflați în îngrijirea medicilor, fie în sectorul public, fie în cel privat, să poată fi determinată, iar cei responsabili să fie trași la răspundere (*ibid.*, pct. 214, cu trimiterele citate).

62. Atunci când se impune o anchetă, aceasta trebuie să fie independentă, adecvată, rapidă, amănunțită și eficientă, în

sensul în care să se poată afirma că a constituit un mijloc legal prin care să se poată stabili faptele, să fie trași la răspundere cei în culpă și să li se ofere victimelor reparații corespunzătoare (*Lopes de Sousa Fernandes*, pct. 217—219, precum și *Nicolae Virgiliu Tănase*, citată anterior, pct. 165—170).

63. Curtea reamintește că alegerea mijloacelor pentru a se asigura că obligațiile pozitive în temeiul art. 2 sunt îndeplinite reprezintă, în principiu, un aspect care ține de marja de apreciere a statului contractant. Există diferite modalități de a asigura respectarea drepturilor Convenției, și chiar dacă statul nu reușește să aplice o anumită măsură prevăzută de dreptul intern, acesta își poate îndeplini totuși obligația pozitivă prin alte mijloace. Totuși, pentru ca această obligație să fie îndeplinită, o astfel de procedură nu trebuie să existe doar în teorie, ci și să funcționeze efectiv în practică (a se vedea *Lopes de Sousa Fernandes*, citată anterior, pct. 216, cu referințe suplimentare, și *Nicolae Virgiliu Tănase*, citată anterior, pct. 169).

64. În cele din urmă, Curtea subliniază faptul că această obligație procedurală nu reprezintă o obligație de rezultat, ci doar una de mijloc. Astfel, simplul fapt că procedura privind neglijența medicală s-a încheiat în mod nefavorabil pentru persoana în cauză nu înseamnă în sine că statul pârât nu și-a îndeplinit obligația pozitivă care îi revine în temeiul art. 2 din Convenție (a se vedea *Lopes de Sousa Fernandes*, citată anterior, pct. 221, cu referințe suplimentare).

(ii) Aplicarea acestor principii la faptele prezentei cauze

65. Curtea observă că reclamantul a formulat o plângere penală și a descris extrem de detaliat modul în care a considerat că viața sa a fost pusă în pericol la data de 30 martie 2017 (a se vedea supra, pct. 20). Potrivit legii aplicabile (a se vedea supra, pct. 41), acesta avea posibilitatea de a se constitui ca parte civilă în orice etapă a procedurii penale, până la începerea cercetării judecătorești de către instanță. Totuși, procedura nu a ajuns în această etapă.

66. În ceea ce privește România, Curtea a concluzionat anterior, în circumstanțele speciale ale Cauzei *Csoma împotriva României* (nr. 8.759/05, pct. 54, 15 ianuarie 2013, referitoare la acuzațiile de vătămare corporală gravă din culpă și neglijență în serviciu), că acțiunea civilă alăturată unei acțiuni penale poate conduce la evaluarea și acordarea de despăgubiri pentru prejudiciul suferit.

67. În această privință, Curtea a reținut că un reclamant care a inițiat o procedură penală, având așteptarea rezonabilă că se va putea constitui ca parte civilă în cadrul acestei proceduri, nu este obligat să inițieze o acțiune civilă sau disciplinară separată (a se vedea *Elena Cojocar* împotriva României, nr. 74.114/12, pct. 80 și 123, 22 martie 2016). Curtea nu vede niciun motiv pentru a ajunge la o concluzie diferită în prezenta cauză.

68. În ceea ce privește modul în care a fost efectuată ancheta, Curtea observă că procurorul a ascultat doar mărturiile reclamantului și ale celor patru membri ai echipajului de ambulanță (a se vedea supra, pct. 26 și 28—30). Se pare că niciun martor independent nu a fost audiat. Curtea observă că și alte câteva persoane au fost implicate în incidentele din data de 30 martie 2017: farmacistii, agenții de poliție, soția reclamantului, medicul său curant C.H. și personalul medical din cele două spitale la care reclamantul a fost dus împotriva voinței sale în ziua respectivă. Niciuna dintre aceste persoane nu pare să fi fost audiată de anchetatori. În plus, declarația extrajudiciară dată de C.H. (a se vedea supra, pct. 25) nu pare să fi fost luată în considerare de către procuror sau de către instanță, deși a fost adusă în mod expres cel puțin în atenția instanței (a se vedea supra, pct. 34).

69. De asemenea, Curtea observă că, deși problemele medicale ale reclamantului au reprezentat un element-cheie în incidentele din data de 30 martie 2017, procurorul nu a solicitat nicio expertiză medicală. O parte dintre elementele evenimentelor din data de 30 martie 2017 ar fi trebuit în special să îi pună în gardă pe anchetatori cu privire la necesitatea unor clarificări suplimentare. Pare a fi un fapt cert că tratamentul

a fost amânat doar din cauza suspiciunilor de abuz de droguri. Exista deja un dezechilibru în nivelul de glucoză din sânge al reclamantului în momentul în care echipa de la ambulanță a efectuat primul test (a se vedea supra, pct. 6). În plus, personalul medical a fost informat cu diligență că reclamantul era diabetic dependent de insulină (a se vedea supra, pct. 6, 9, 10 și 14) și niciunul dintre doctorii care l-au examinat pe reclamant în ziua respectivă nu a negat că avea nevoie de aceasta. În dosar nu există nicio probă care să susțină afirmația guvernului potrivit căreia doctorii nu au avut cunoștință de problemele sale medicale (a se vedea supra, pct. 59). Însă și dacă aceasta ar fi fost într-adevăr situația, departe de a-i fi imputabilă reclamantului, o astfel de omisiune din partea personalului medical ar fi reprezentat o recunoaștere a unei abateri profesionale cu potențialul de a pune în pericol viața reclamantului. Aceste aspecte ar fi trebuit cel puțin să determine desfășurarea unei anchete mai amănunțite din partea autorităților.

70. În plus, judecătoria, căreia i s-a solicitat să examineze decizia procurorului, s-a limitat la a confirma respectiva decizie pe baza probelor aflate deja la dosar (a se vedea supra, pct. 35), fără a profita de ocazie pentru a completa investigația sau pentru a solicita procurorului să procedeze astfel.

71. Având în vedere deficiențele menționate mai sus, identificate în cursul anchetei, Curtea concluzionează că autoritățile statului nu au anchetat în mod corespunzător incidentul din data de 30 martie 2017.

72. În consecință, a fost încălcat art. 2 din Convenție sub aspect procedural.

B. Obligația de a proteja viața reclamantului

73. În același timp, Curtea consideră că deficiențele grave identificate în desfășurarea anchetei interne fac imposibil de apreciat măsura în care statul și-a respectat obligația pozitivă de a proteja viața reclamantului. Din acest motiv, Curtea nu va efectua o evaluare separată a admisibilității și temeiniciei acestei părți a capătului de cerere.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 1 din Convenție

74. Reclamantul s-a plâns că a fost lipsit de libertate în mod ilegal de către echipajul de ambulanță, cu sprijinul poliției. Acesta a invocat art. 5 § 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

[...]

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;

[...]

e) dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond;

[...]

A. Cu privire la admisibilitate

1. Competența *ratione materiae* a Curții

(a) Argumentele părților

75. Reclamantul a susținut că la data de 30 martie 2017 a fost reținut împotriva voinței sale de către personalul ambulanței și de către poliție, pentru aproximativ șase ore. A reamintit că este o persoană vulnerabilă din cauza dizabilității sale severe și că avea nevoie urgentă de medicație, a cărei administrare a fost împiedicată de către autorități pe toată durata internării sale. Din cauza situației sale particulare, internarea a depășit o simplă restrângere a libertății de circulație și a constituit lipsire de libertate în sensul art. 5 din Convenție.

76. Guvernul nu a prezentat observații în această privință.

(b) Motivarea Curții

77. În lipsa unui motiv special de a conexa cu fondul chestiunea aplicabilității, Curtea o va examina în etapa de admisibilitate (a se vedea *Denisov*, citată anterior, pct. 93, precum și supra, pct. 47).

(i) Principii generale

78. Curtea reamintește că, prin proclamarea „dreptului la libertate”, primul paragraf al art. 5 vizează libertatea fizică a persoanei. În consecință, acesta nu se referă la simplele restrângeri aduse libertății de circulație, care cad sub incidența art. 2 din Protocolul nr. 4. Pentru a stabili dacă o persoană a fost „lipsită de libertate” în sensul art. 5, punctul de plecare trebuie să fie situația sa particulară și trebuie să se țină seama de o serie întregă de criterii, precum tipul, durata, efectele și modul de punere în aplicare a măsurii în cauză. Diferența dintre lipsirea de libertate și restrângerea libertății este una de grad sau de intensitate, nu una de natură sau de substanță [a se vedea *Ilias și Ahmed împotriva Ungariei* (MC), nr. 47.287/15, pct. 211—212, 21 noiembrie 2019, *De Tommaso împotriva Italiei* (MC), nr. 43.395/09, pct. 80, CEDO 2017 (extrase), cu referințe suplimentare, și *Khlaifia și alții împotriva Italiei* (MC), nr. 16.483/12, pct. 64, CEDO 2016 (extrase)].

79. Caracterizarea sau lipsa de caracterizare din partea unui stat cu privire la o situație de fapt nu poate afecta în mod decisiv concluzia Curții cu privire la existența unei lipsiri de libertate [a se vedea *Creangă împotriva României* (MC), nr. 29.226/03, pct. 92, 23 februarie 2012].

80. Curtea reamintește jurisprudența sa consacrată potrivit căreia art. 5 § 1 se poate aplica și lipsirii de libertate de foarte scurtă durată [a se vedea, printre altele, *M.A. împotriva Ciprului*, nr. 41.872/10, pct. 190, CEDO 2013 (extrase)].

(ii) Aplicarea acestor principii la faptele prezentei cauze

81. Curtea a stabilit deja în jurisprudența sa că ducerea unei persoane de către poliție la un spital psihiatric împotriva voinței acesteia constituie „lipsire de libertate” (a se vedea *Ulisei Grosu împotriva României*, nr. 60.113/12, pct. 27—32, 22 martie 2016). În prezenta cauză nu există nimic care să sugereze că, în fapt, reclamantul ar fi putut decide în mod liber să nu îi însoțească pe paramedici și pe agenții de poliție la spitale sau că, odată ajunși acolo, ar fi putut pleca în orice moment fără a suporta consecințe negative (*ibid.*, pct. 28).

82. Curtea consideră că, pe parcursul evenimentelor, a existat un element de coerciție care, în pofida duratei relativ scurte a acestora, de aproximativ șase ore (a se vedea supra, pct. 19), reprezintă un indiciu al unei lipsiri de libertate în sensul art. 5 § 1.

83. În consecință, Curtea constată că reclamantul a fost lipsit de libertate în sensul art. 5 § 1 și că, prin urmare, Curtea are competența *ratione materiae* de a audia cauza.

2. Cu privire la alte motive de inadmisibilitate

84. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este nici vădit nefondat, nici inadmisibil pentru alte motive enumerate la art. 35 din Convenție. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

(a) Reclamantul

85. Reclamantul a susținut că nu a primit niciodată o copie a dosarului privind internarea sa. Până în prezent nu a fost informat despre temeiurile legale ale lipsirii sale de libertate. Nici guvernul nu a furnizat vreo informație cu privire la această chestiune. Prin urmare, lipsirea sa de libertate din data de 30 martie 2017 nu a avut niciun temei juridic și nu a fost efectuată în conformitate cu nicio procedură prevăzută de lege.

86. Reclamantul a susținut că lipsirea sa de libertate nu poate fi justificată în baza niciunui dintre motivele enumerate la art. 5 § 1 din Convenție. În special, a respins aplicarea art. 5 § 1 lit. (e). A considerat că nu se încadra în niciuna dintre categoriile enumerate în această prevedere.

87. În cele din urmă, reclamantul a susținut că nu avea obligația de a se supune testului antidrog, test care nu putea fi efectuat fără consimțământul prealabil al pacientului.

(b) Guvernul

88. Guvernul a susținut că reclamantul a fost transportat la spitalele respective pentru că s-a manifestat agitat și agresiv. A reiterat faptul că reclamantul nu și-a putut fundamenta acuzațiile pe suficiente probe în fața autorităților interne.

2. Motivarea Curții**(a) Principii generale**

89. Orice lipsire de libertate trebuie, în afară de a se încadra în una dintre excepțiile prevăzute la lit. a)—f) ale art. 5 § 1, să fie „legală”. Atunci când „legalitatea” detenției este în discuție, inclusiv cu privire la măsura în care aceasta a avut loc „potrivit căilor legale”, Convenția face trimitere în principal la legislația națională și prevede obligația de a fi respectate normele de fond și de procedură stabilite de această legislație [a se vedea *Ilseher împotriva Germaniei* (MC), nr. 10.211/12 și 27.505/14, pct. 135, 4 decembrie 2018, și *S., V. și A. împotriva Danemarcei* (MC), nr. 35.553/12 și alte 2 cereri, pct. 74, 22 octombrie 2018].

90. Stabilind faptul că orice lipsire de libertate trebuie efectuată „potrivit căilor legale”, art. 5 § 1 prevede în primul rând ca orice arestare sau detenție să aibă un temelie juridic în dreptul intern. Totuși, modul în care este formulată prevederea art. 5 § 1 nu se referă doar la incidența dreptului intern. Se referă și la calitatea prevederilor legale, fiind necesar ca acestea să fie compatibile cu conceptul de stat de drept, concept inerent tuturor articolelor Convenției. Cu privire la acest ultim aspect, Curtea subliniază că, în ceea ce privește lipsirea de libertate, este, în mod special, important ca principiul general al securității juridice să fie respectat. Prin urmare, este esențial ca în dreptul intern condițiile lipsirii de libertate să fie clar definite și ca legea însăși să fie previzibilă în aplicarea sa, astfel încât să corespundă standardului de „legalitate” stabilit de Convenție, un standard care impune ca toate legile să fie suficient de precise pentru a-i permite persoanei — dacă este necesar, cu o consiliere adecvată — să prevadă, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele respective, consecințele pe care le poate avea o anumită acțiune [a se vedea *Khlaifia*, citată anterior, pct. 91—92, și *Del Río Prada împotriva Spaniei* (MC), nr. 42.750/09, pct. 125, CEDO 2013, cu referințe suplimentare].

91. În sfârșit, Curtea reamintește că, pentru ca lipsirea de libertate care se produce în temeiul lit. (b), (c), (d) și (e) ale art. 5 să nu fie considerată arbitrară, nu este suficient ca această măsură să fie executată în conformitate cu dreptul intern; ea trebuie, de asemenea, să fie necesară, în circumstanțele respective, pentru a se atinge obiectivul declarat (a se vedea *S., V. și A. împotriva Danemarcei*, citată anterior, pct. 77).

(b) Aplicarea acestor principii la faptele prezentei cauze

92. Cu privire la faptele din speță, Curtea observă că autoritățile nu au oferit niciun temelie juridic pentru lipsirea de libertate a reclamantului. Reclamantul a adus, în mod corespunzător, plângerea sa în atenția autorităților (a se vedea în special supra, pct. 34), dar nu a primit niciun răspuns din partea acestora. Guvernul nu a precizat că această procedură a fost, în mod vădit, lipsită de obiect în contextul aspectelor specifice legate de art. 5 § 1 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Tsvetkova și alții împotriva Rusiei*, nr. 54.381/08 și alte 5 cereri, pct. 100, 10 aprilie 2018).

93. Curtea se va îndrepta acum asupra posibilelor motive care ar fi putut justifica lipsirea de libertate a reclamantului.

94. În primul rând, în ceea ce privește motivele permise de art. 5 § 1 lit. (c) din Convenție, Curtea constată că, în temeiul dreptului intern, o persoană suspectată că a săvârșit o faptă penală ar fi putut fi escortată la secția de poliție, dacă identitatea sa nu ar fi putut fi verificată (a se vedea supra, pct. 42). În declarațiile sale date poliției (a se vedea supra, pct. 28), M.E. a sugerat că reclamantul a refuzat să își decline identitatea, însă afirmația sa nu a fost susținută de probe. În deciziile interne nu există niciun element care să determine Curtea să considere că reclamantul ar fi refuzat să își decline identitatea. Dimpotrivă, potrivit declarațiilor acestuia, a informat personalul medical despre problemele sale medicale și a cerut chiar cadrelor

medicale să îl însoțească la domiciliu astfel încât să își poată administra insulina (a se vedea supra, pct. 6). Curtea consideră că acest lucru este incompatibil cu orice tentativă de a-și ascunde identitatea sau de a refuza să o decline. În plus, nu par să fi fost întreprinse niciun fel de demersuri legale în această privință. Agenții de poliție nu par să îi fi cerut documentele de identitate. Aceștia nu au făcut decât să însoțească ambulanța la spitale.

95. În plus, Curtea observă că autoritățile interne (a se vedea supra, pct. 22) și guvernul în observațiile sale (a se vedea supra, pct. 88) au susținut că reclamantul a fost abuziv și agresiv verbal față de agenții de poliție și personalul medical. Cu toate acestea, trebuie observat că aceste acuzații au fost respinse ca nefondate de Judecătoria Timișoara (a se vedea supra, pct. 22). Întrucât judecătoria a fost singura instanță care a examinat pretensele abateri ale reclamantului, Curtea nu poate decât să țină cont de aprecierea sa și, prin urmare, să concluzioneze că reclamantul nu a fost agresiv în ziua respectivă. În consecință, lipsirea sa de libertate nu putea fi justificată pentru aceste motive.

96. De asemenea, Curtea trebuie să examineze, în pofida obiectivelor reclamantului (a se vedea supra, pct. 86), dacă aspectul și comportamentul său ar fi putut justifica lipsirea sa de libertate pentru motivele enumerate la art. 5 § 1 lit. (e) din Convenție.

97. În acest context, Curtea observă că, în temeiul legislației interne, poliția sau personalul medical pot solicita internarea nevoluntară într-un spital psihiatric (a se vedea supra, pct. 43). Totuși în speță nu pare să fi fost formulată o astfel de solicitare oficială. Nici din partea medicului reclamantului nu a existat vreo cerere în această privință. Singurul act care ar putea fi considerat ca reprezentând o astfel de solicitare este decizia medicului de gardă de a-l trimite pe reclamant la SPT, după prima sa internare la SMT (a se vedea supra, pct. 11). Totuși, chiar presupunând că acest lucru ar fi fost suficient, în sensul prevederilor Legii sănătății mintale, Curtea reamintește că, pentru ca lipsirea de libertate să nu fie considerată arbitrară, nu este suficient ca această măsură să fie executată în conformitate cu dreptul național, ci ea trebuie să fie și necesară în circumstanțele respective (a se vedea jurisprudența citată supra, pct. 91).

98. Cu privire la necesitatea măsurii, Curtea observă că un prim test de sânge, care confirma nivelul de zahăr din sânge al reclamantului, fusese deja efectuat de paramedicii ambulanței (a se vedea supra, pct. 6). În plus, reclamantul l-a informat pe O.T. cu privire la starea sa în momentul internării în SMT (a se vedea supra, pct. 10). De asemenea, Curtea observă că reclamantul nu avea antecedente psihiatrice și că instanțele interne au constatat că acesta nu fusese violent în timpul incidentului (a se vedea supra, pct. 22 de mai sus și, *mutatis mutandis*, *Ulisei Grosu*, citată anterior, pct. 52 în fine).

99. Curtea admite că reclamantul, confruntat cu refuzul tratamentului pe care-l considera vital pentru el, ar fi putut fi necooperant. Cu toate acestea, Curtea nu poate decât să observe că reclamantului nu doar că i s-a refuzat tratamentul, ci acesta a și fost acuzat pe nedrept de consum de droguri și amenințat cu internarea la psihiatrie. În tot acest timp, reclamantul suferea, de fapt, de un dezechilibru al nivelului de zahăr din sânge. Astfel, o anumită stare de disconfort și agitație este de înțeles în aceste circumstanțe. Totuși, nu există dovezi că personalul medical a luat în considerare situația particulară a reclamantului și posibilele explicații ale comportamentului său înainte de a recomanda internarea acestuia în spitalul de psihiatrie. În consecință, Curtea consideră că pretinsa agitație a reclamantului nu era suficientă pentru a face necesară măsura internării. În final, guvernul nu a sugerat că lipsirea de libertate a reclamantului a fost justificată în temeiul lit. (a), (b), (d) sau (f) ale art. 5 § 1, iar Curtea nu vede niciun motiv pentru a adopta o poziție diferită.

100. Pentru aceste motive, Curtea nu este convinsă că lipsirea de libertate a reclamantului la 30 martie 2017 a fost lipsită de arbitrar și în conformitate cu dreptul intern. În consecință, lipsirea de libertate nu intră în sfera niciuneia dintre

excepțiile prevăzute la lit. (a)—(f) ale art. 5 § 1 și nici nu este „legală” în sensul acestei dispoziții.

Rezultă că a fost încălcat art. 5 § 1 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

101. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

102. Reclamantul a solicitat 5.200 de lei românești (RON) [aproximativ 1.040 euro (EUR) la acea dată] cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material suferit, reprezentând cheltuielile de judecată pe care a fost obligat să le plătească în cadrul procedurilor interne. Acesta a transmis facturi care să ateste plățile respective.

A solicitat, de asemenea:

— 234.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit, ca urmare a încălcării art. 2 din Convenție; și

— 50.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit, ca urmare a încălcării art. 5 § 1 din Convenție.

103. Guvernul a solicitat Curții să nu acorde nicio sumă cu privire la care nu s-a demonstrat o legătură de cauzalitate cu încălcările constatate. A susținut, de asemenea, că pretențiile, în ceea ce privește prejudiciul moral, sunt exagerate și a solicitat Curții să ia în considerare sumele pe care le-a acordat în trecut în cauze similare.

104. Curtea amintește că a constatat, *inter alia*, o încălcare a art. 2 din Convenție, sub aspect procedural, pe motiv că autoritățile nu au efectuat o anchetă corespunzătoare a incidentului din 30 martie 2017 (a se vedea supra, pct. 71). Curtea nu a precizat însă care ar fi putut sau ar fi trebuit să fie rezultatul unei asemenea anchete adecvate. În aceste condiții, consideră că reclamantul nu a demonstrat existența unei legături de cauzalitate între încălcarea constatată și cheltuielile de

judecată pe care a fost obligat să le suporte în cadrul procedurilor interne și, prin urmare, respinge cererea de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul material. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul trebuie să fi suferit un prejudiciu moral care nu poate fi compensat doar prin constatarea unei încălcări. Având în vedere natura încălcării constatate și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului suma de 12.000 EUR, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, ca despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

105. De asemenea, reclamantul a solicitat 82,05 RON (aproximativ 17 EUR la acea dată) cu titlu de cheltuieli de judecată în fața Curții, în special cheltuieli poștale. Acesta a atras atenția asupra faptului că avocatul său a asigurat o reprezentare *pro bono* în cadrul procedurii.

106. Guvernul nu s-a opus stabilirii unei sume cu acest titlu, în cazul în care s-ar constata că cheltuielile de judecată au fost necesare pentru procedura în fața Curții.

107. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 17 EUR pentru cheltuielile din procedura în fața Curții, plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit.

C. Dobânzi moratorii

108. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară capătul de cerere întemeiat pe aspectul procedural al art. 2 din Convenție și capătul de cerere întemeiat pe art. 5 § 1 din Convenție admisibile;

2. hotărăște că a fost încălcat sub aspect procedural art. 2 din Convenție;

3. hotărăște că nu este necesar să examineze admisibilitatea și fondul capătului de cerere întemeiat pe aspectul material al art. 2 din Convenție, privind obligația statului de a proteja viața reclamantului;

4. hotărăște că a fost încălcat art. 5 § 1 din Convenție;

5. hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44§2 din Convenție, următoarele sume care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 12.000 EUR (douăsprezece mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 17 EUR (șaptesprezece euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

6. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 26 mai 2020, în conformitate cu art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JON FRIDRIK KJØLBRO

Grefier,
Andrea Tamietti

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

